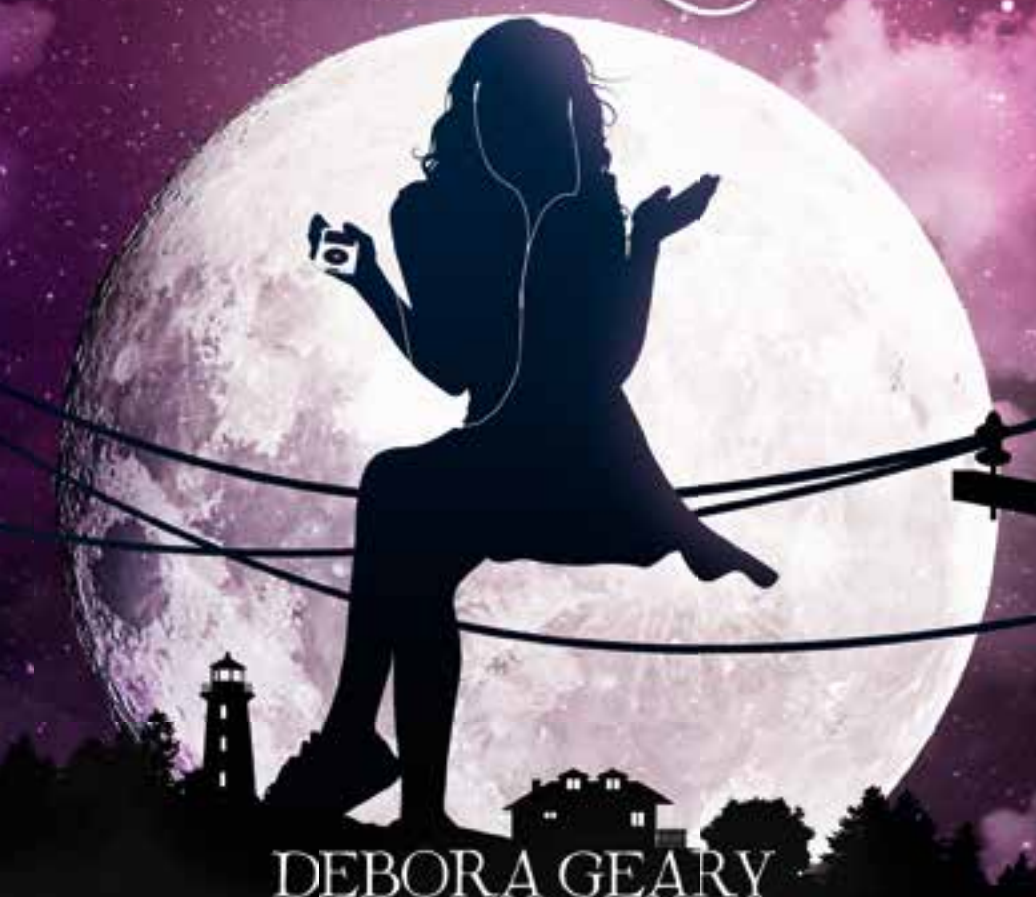

MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT

LÁTHATATLAN BOSZORKÁNY

DEBORA GEARY

Dream
válogatás

Elorie-t mindig is boszorkányok vették körül. Kislány kora óta arról a napról álmodozott, amikor – testvéreihez, unokatestvéreihez hasonlóan – megkapja saját varázserejét, és ő is részese lehet a csodálatos misztériumnak. Ám ez a nap nem jött el, bár már 26 éves. Elorie átlagos életet él, egy kis fogadót vezet férjével, Aaronnal, és minden nap besegít az ifjú boszorkánytanoncok nevelésében. Szabadidejében különleges ékszereket készít. De hogy ő nem egy a boszorkányok közül, fájó pont az életében.

Ám egy napon minden megváltozik, és felcsillan a remény, hogy Elorie talán mégis különleges. A lányt nagyanyja, Moira ráveszi, hogy vesse alá magát egy újabb bűbájnak, mely a boszorkányképességeket méri. Elorie eleinte vonakodik, mert emlékeiben ott élnek a korábbi próbálkozások fájdalmas végeredményei: nincs varázsereje, sem különleges képessége. Végül aláveti magát az újabb vizsgálatnak, de sajnos most sem túl biztató a végeredmény, mert bár a bűbáj varázsért jelez, a boszorkányok közül ezt senki nem érzékeli. És miközben mindenki azon igyekszik, hogy megfejtse ezt az ellentmondást, döbbenetes dolog történik. Vajon mindez véletlen, vagy Elorie rejtett képességei kezdenek kibontakozni?

DEBORA GEARY így mesél a sorozatról: „Mindig is faltam a könyveket. Mielőtt még megszülettek volna a gyerekeim, hetente 10 könyvet is elolvastam. Az évfordulónkra kaptam egy Kindle-t a férjemtől, és olvastam egy blogbejegyzést arról, hogy valaki rövid idő alatt kiadta a könyvét. Három nappal később a Modern boszorkány történetével a fejemben ébredtem.”

A Láthatatlan boszorkány a Modern boszorkány sorozat második kötete. Ne csüggedj, ha nem olvastad az első részt, hisz Elorie története önmagában is érthető, élvezetes olvasmány.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.deborageary.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy közösség, mely magával ragad, emberek, akikkel jó együtt lenni, és csodálatos képességek, amelyek a hétköznapi embereket is különlegessé teszik. Az olvasó elhiszi, hogy benne is rejtett erő lappanghat.”

The Book Fetish

„Ez egy igazán csajos könyv, melyben a boszorkányok átlagos nők átlagos problémákkal, örömmel, családdal és szenvedéllyel. Ha egyszer belevágsz az elolvasásába, magával ragad ez a hihetetlen világ.”

Borough of Books

„Jó érzéssel eltöltő fantasy, amely sok humorral, szeretettel, családi képekkel, ételekkel és olyan karakterekkel van tele, akikbe gyakran beleszeretnek az olvasók.”

Amazon

„Ezt a könyvet a szeretet lengi körül. Újraértelmezi a megszokott valóságot. Megmutatja a hétköznapi csodáit, és hitet ébreszt az olvasóban, hogy az élet gyönyörű.”

Barnes and Noble

„Egy megindító és különleges regény, amelyben felragyognak a legtisztább emberi értékek: a közösség, a család, a barátság. A mindennapok körforgását fűzi össze egy rejtélyes és varázslatos világgal.”

Goodreads

DEBORA GEARY

LÁTHATATLAN BOSZORKÁNY

—• részlet •—

1. FEJEZET

Nem először fordult elő, hogy Elorie szeretett volna saját varázserőt, és valószínűleg nem is utoljára.

– Sean James O'Reilly, hullámsír vár, pajtás!

Mivel a szemfényvesztő bűbájhoz, ami az imént kalózza változtatta, dörmögő hang meg csillogó aranyfog is tartozott, az asszony összesen annyi eredményt könyvelhetett el, hogy Sean és két osztálytársa dőlt a nevetéstől.

Elorie nem nagyon hibáztathatta a fiút – a boszorkánytörténelem-órák általában hosszúra nyúltak. A nagy pedagógusévei során boszorkánypalánták sok csínyével birkózott meg, ő azonban elegendő varázserővel rendelkezett, hogy a kellemetlenebb gézengúzcodásokat mágikus módszerek bevetésével hárítsa el.

Elorie-nak nem jutott efféle áldás, de egy tízéves fiú többféleképpen is leszerelhető. Az asszony a nappalija sarkában álló könyvespolchoz lépett, és kihúzta a boszorkánytörténelem témaköréből az ott található legvaskosabb kötetet. *A vidéket járó Edward C. Milgibbons mezsgyeboszorkány hányattatásai és megpróbáltatásai* alkalmas fegyvernek tűnt.

Letette a kötetet a dohányzóasztalra, előhúzott egy darab papírt, és csupa nagybetűvel írni kezdte a HÁZI FELADAT szavakat. Azután előbb a könyvre, majd Seanra nézett, és gonosz kalózkacajt hallatott.

– De hát nem adhatsz nekünk házi feladatot, Elorie néni – pillantott elszörnyedve a könyvre Sean. – Nyár van!

Az ikertestvére, Kevin érdeklődéssel tekintett a könyvre. Jellemző. Alighanem megint kifogyott az olvasnivalóból. Az asszony elhatározta, hogy később suttyomban odacsúsztatja neki a könyvet, miután az betölti funkcióját, és a búbáj újbóli átgondolására sarkallja Seant. Elorie a lehető legkalózosabban morcos képet vágta, és kampójával megkocogtatta a papírt. Ügyes kis részlet ez a kampó, nagyon életszerű. Sean búbájai szépen fejlődtek.

A hatéves Lizzie-t sem ejtették a fejére.

– Jobb, ha visszaváltoztatod Elorie nénit normális emberré, Sean. Anyu azt szokta mondani, hogy a lányok nem dühöngenek. Mi elégtételt veszünk.

Na tessék, gyerekszáj! – gondolta Elorie.

– Hát... lehet, hogy azzal egy kis gubanc lesz – komorodott el Sean.

Ajjaj.

Kevin a fejét ingatta.

– Nem tudod, hogy kell visszacsinálni, mi? Idióta! – bokszolta vállon a testvérét. – Megyek, megkeresem a búbájkezikönyvet.

– Az túl sokáig tart – szökkent le a kanapéről Lizzie. – Szólok Moira nagyinak.

Lizzie-t ugyan fölfelé legalább egy nemzedék, oldalra meg a családfe néhány ága-boga választotta el attól, hogy

ténylegesen Moira unokája lehessen, de az új-skóciai boszorkányközösségben nem akadtak fenn efféle csip-csup részleteken.

Noha a matriarcha és boszorkánytörténész Moira nem titkolt türelemmel viseltetett a csínytevő boszorkányok iránt, a bűbájítélőképesség fogyatékoságaival szembeni ingerküszöbe már jóval alacsonyabban húzódott. Sean tehát joggal szeppent meg.

Elorie föltette a vízforralót a tűzhelyre. Tudta, hogy a nagy teát fog kérni. Arra is szánt egy pillanatot, hogy a tükörbe nézzon. Az ember lánya nem mindennap mászkálhat szemkötővel és őszbe vegyülő szakállal. Képmására vigyorgott, és épp idejében indult vissza a nappaliba, hogy láthassa az ajtón berontó Lizzie-t, majd a kislány nyomában higgadtan lépkedő nagyit.

– Kösz, hogy eljöttél! – nyomott puszt az öregasszony arcára Elorie.

Moira úgy vihogott, mint egy csitri.

– Ez te vagy, Elorie, drágám? Feltételezem, hogy Sean a hunyó. Lizzie szerint egy csöpp kis gondja akadt a bűbáj visszavonásával.

– Ezer árboc és vitorla! – dörmögte Elorie, majd halkabban hozzátette: – Most persze izzad miatta.

– Késő bánat – nyomult be a nappaliba Moira.

Sean az ikertestvére mellett ült a kanapén, és igencsak összehúzta magát.

– Szia, nagy! Azt hiszem, segítségre szorulok. Nem akartam kalózzá változtatni Elorie nénit. – Kijelentését a helyiségben tartózkodók mind kétkedő pillantással fogadták. – Úgy értem, nem akartam, hogy *úgy maradjon*. Csak

egy percre szerettem volna, de úgy látszik, elszúrtam valahol.

– Mi a boszorkányság első szabálya, Sean O'Reilly? – nézett rá szigorúan Moira.

– Ne árts... – horgasztotta le a fejét Sean, így nem láthatta Moira hunyorítását.

– És mit gondolsz, milyen életre számíthatna Elorie, ha örökre kalóz maradna?

– Hát... – szontyolodott el Sean. – Kampókézzel nem nagyon készíthetne ékszereket, és Aaron bácsi talán nem akar na egy kalózzal élni.

Elorie úgy vélte, Sean alábecsüli az ő férje képtelenségek iránti vonzalmát. Reménykedett, hogy a nagyi nem óhajtja tovább szorongatni szegény kisfiút – a szemkötő ugyanis kezdett viszketni.

Moira leült Sean mellé.

– No, meséld el, hogyan vetted a bűbájt, és meglátjuk, hogyan vonhatod vissza.

– Te nem tudod csak úgy visszavonni, Moira nagyi? – kérdezte Lizzie.

– Nem, drágám, nem tudom – válaszolta rettentő komoly arccal Moira. – A mi Sean barátunk igen tehetséges a bűbájtvetésben, nekem pedig nincs elég erőm, hogy visszafordítsam a bűbáját. – Sean vállára tette a kezét. – Az erő felelőséggel jár, hogy bölcsen és józan ítélőképességgel alkalmazd a varázstehetségedet.

– Azt hiszem, tudom, mit kell csinálnia Seannak – nézett föl Kevin, aki eddig buzgón körmölt a jegyzetfüzetébe.

Moira és Elorie elismerően bólintottak – jó dolog, ha a boszorkányokban erőteljes közösségi felelősség tudat fejlő-

dik ki. Kevin a dohányzóasztalra tette a füzetét, amibe olyan komplikált folyamatábrát rajzolt, hogy Elorie-nak a pusztá látványtól keresztbe állt a szeme.

Kevin és Sean vadul gesztikulálva, valami érthetetlen ikernyelven értekeztek egymással. Lizzie közben Moira ölébe ült, és a matróna nyakláncának antik függőjét birizgálta.

– Rendben – nézett föl végül Sean –, azt hiszem, most már tudom, mi a teendőm, de kört kell alakítanunk hozzá.

– Bizony – dörzsölgette a fejét Moira. – A bűbáj megszüntetése gyakorta több varázserőt igényel, mint amennyi eredetileg a bűbájetetéshez kellett. Ezt nem árt jól az eszedbe vésned. Akkor én is csatlakozzam a körötökhöz?

– Igen, légy szíves! – ragyogott föl Sean arca, és Elorie a szíve mélyén ugyanazt az örömet érezte. A nagy az utóbbi időben ritkán csatlakozott a gyakorlókörökhöz. Mindannyian próbáltak úgy tenni, mintha Moira nem is öregedne.

A kör jól begyakorolt könnyedséggel állt össze, résztvevői az elemekhez folyamodtak. Varázserőt tereltek Sean felé, és szinten tartották neki, hogy elkezdhesse a visszafordító bűbáj kivetését. Teljes gőzzel beindult a mindennapok mágiája.

Elorie a körön kívülről figyelt, a kirekesztettség szokásos, enyhe fájdalma sajgott belé. Ehhez képest újdonságnak számított az eredményesség érzése. Az ő kis világukban folyó boszorkányképzés terén már csaknem teljesen átvette a nagy szerepét. A következő nemzedék nagyon szépen fejlődött, és Elorie büszke lehetett saját oktatói teljesítményére. Eltartott egy ideig, hogy rátaláljon a rendeltetésére, és megbékéljen vele, de mostanára sikeresen beilleszkedett, meglelte a helyét a közösségben.

Látta, amint Sean ujjai rebegni kezdenek, és tudta, ez azt jelzi, hogy a fiú bűbája alkalmazásra kész. Halvány ragyogást észlelt a szeme előtt, és Lizzie vigyorából feltételezte, hogy kalóznőjét fölváltotta a jó öreg Elorie.

A konyhában a vízforraló fűtyülni kezdett.

– Sean, Kevin, készítsetek hamar teát a nagyinak! Lizzie, hozz mindenkinek teasüteményt a dobozból!

A boszorkánytanoncok eliramodtak, és Moira kacsintott Elorie-nak.

– Egész ügyes bűbájvetés a mi Seanunktól, és a kör együttműködése is igazán remek.

– Értettem, kapitány! – kuncogott Elorie.

*

Moira mosolyogva ballagott haza a faházába. Ez az Elorie csodálatos boszorkányoktató. A közösség más tagjai jól elboldogulnak konkrét varázstevékenységek tanításával, de Elorie fogja össze az egészet. Igazán kár, hogy nincs saját varázsereje, hiszen jól tudna bánni vele – tisztelettel és jó hagyományérzékkel. Sajnos sok modern boszorkány feledkezik meg a gyökereiről.

Na, igen, a régi boszorkányok pedig nem hajlandók a modern eszközök használatára. Moira szelíden mosolygott saját magán. Leült a laptopja elé, és az immár ismerős kattintásokkal eljutott a Boszorkánycsevejhez. A kis Sean rakoncátlankodása miatt valamennyit késett, és sejtette, hogy Nell meg Sophie már várják.

*„Magamfajtaát keresek
Társalgásra, okulásra,*

*Ez a kapu nyíljon másra,
Ahová kell, bevigyen,
Parancsomra úgy legyen!”*

Sophie: Üdv, Moira néni!

Moira: Szervusz, Sophie, szia, Nell! Bocsánat, hogy egy csöppet késtem, vissza kellett fordítanunk egy bűbájt.

Nell: Ajjaj...

Moira: Csak egy boszorkánycsemete haszontalankodott. A kis Sean kalózkáprázatot vetett Elorie-ra. Ami azt illeti, egész ügyesen, kinézetre és hangra egyaránt meglehetősen bőszerű tengeri rablónévá változtatta.

Sophie: Sokoldalú tehetség ez a fiú.

Moira: Az nem vitás, és senki sincs köztünk, aki sokáig lépést tudna tartani vele. Szeretnék fölvetni neked valamit, Nell.

Nell: Csupa fül vagyok.

Moira: Nincs kedved ezen a nyáron elhozni néhány csemetéteket egy kis kiruccanásra? Arra gondoltam, hogy rendezhetnénk egy intenzív boszorkányképzéssel egybekötött nyári összeövetelt. Seannak nem ártana, ha leckét vehetne egy tehetséges bűbájvetőtől, és te tökéletesen megfelelnél erre a feladatra.

Nell: Persze, ide nekem a kis bajkeverőket :-)) Nathannek eléggé zsúfolt a nyara, de én elvihetném a lányokat és Aervynt. Hadd okoskodjam ki, mikor tudnánk sort keríteni a kirándulásra.

Moira: Pompás! A meghívás él, bárkit szívesen látunk, aki csatlakozni kíván, téged is, Sophie. Elorie azon töri a fejét, hogy weboldalt indít, ahol az ékszereit árulhatná, és tu-

dom, hogy boldogan hasznosítana valamicskét a szakértelmedből.

Sophie: Nyugodtan létrehozhat saját oldalt, de örömmel árulom a munkáit a sajátomon. Kétségkívül elbűvölők a tengeri üvegkavicsok, amiket gyűjt, és szépen kiegészítenék a jelenlegi árukínálatomat.

Moira: Nem bánnám, ha megint együtt dolgozni láthatnám a lánykáimat.

Sophie: Ne szaladj előre, Moira néni! Haladjunk sorjában.

Moira: Csak el akartam hinteni a gondolatot, drágám. Ti ketten még sok szeretetet adhattok egymásnak, de tudom, hogy ez komplikált ügy.

Sophie: Vedd úgy, hogy sikeresen elhintetted.

Nell: Ha már szóba került a weboldalak, Sophie, kigondoltam pár fejlesztést a Boszorkánycsevej bevonó bűbájához.

Sophie: Én úgy látom, egészen jól működik. Az utóbbi időben néhány elragadó boszorkány csatlakozott hozzánk ezen az úton.

Nell: Igaz, de mind gyakorló boszorkányok. Eszembe jutott az, amikor Laurent vontuk be, aki nem is tudott a saját varázserejéről.

Moira: Lauren csodálatosan gazdagította a boszorkányközösségünket.

Nell: Így van. Arra gondoltam, hogy talán találhatnánk még hozzá hasonlókat.

Sophie: Merész ötlet. És ha vállalkoznánk rá, hogyan fognánk hozzá?

Nell: Megvizsgáltam azoknak a boszorkányoknak a varázserő-lenyomatait, akikkel mostanában csevegtünk, és

összehasonlítottam őket a Laurennél kezdetben észleltekkkel. Az övéi erőteljesekek, de jóval kevésbé rendezettek.

Sophie: Ez logikus, elvégre azelőtt semmiféle képzésben nem részesült.

Nell: Valóban, és azt hiszem, erre alapozhatunk. Úgy módosíthatom a bűbájt, hogy a kevésbé rendezett varázserő nyomai után kutassunk. Így vagy kevésbé képzett boszorkányokat találunk, vagy olyanokat, akik nincsenek tisztában a tehetségükkel.

Moir: Lauren esete kissé kockázatos volt. Minden a lehető legjobban alakult, de szerintem csak a szerencsén múlott, hogy nem csapta be előttünk az ajtót.

Sophie: Egyetértek, mégis csábító az elképzelés, és tudjuk, hogy szükségünk van újoncokra. Okvetlenül kéne valaki, hogy fölmérje őket, ahogyan Jamie tette Laurennel. Egy kiképzetlen boszorkány sokkal több segítséget igényel az egyszerű föllelésnél, és legutóbb nemigen rendelkezünk erre vonatkozó tervvel.

Nell: A lányokkal most virtuális letapogatáson dolgozunk, hogy távolról mérhessük föl az alanyt, de még nem készülünk el. Jamie pedig ez alkalommal nem tud utazni, mivel Nat reggeli rosszullétekkel kínlódik, és nem hiszem, hogy Jamie hajlandó ebben az állapotban magára hagyni.

Sophie: Valaki szólhatott volna, hogy Nat nincs jól. Van pár kristályom, ami segíthet a baján, és összeállítok valami teakeveréket is.

Nell: Az nagyon jó lenne, Sophie. Muszáj elküldenem hozzá Giniát kiképzésre – komolyan szűkölködünk itt gyógyítóknak, és nagyon örülnék, ha kiderülne, hogy Giniában van effajta tehetség.

Sophie: A földmágiája és a növényekhez való vonzódása ismeretében cseppet sem lepődnek meg ezen.

Moira: Hozd el nyáron a kislányt, Nell! Nekünk akadnak itt gyógyítók, annál is inkább, mert Sophie is idelátogat. Ha Giniában gyógyító tehetség szunnyad, az egy okkal több, hogy összejöjjünk.

Nell: Én meg egy hétig lustálkodhatok a tengerparton, ez nem hangzik rosszul. Csak hadd dolgozzam ki a szervezést. Addig is igazítsak egy kicsit a bevonó bűbájon, hogy olyan boszorkányokat keressünk, akik nem gyakorolják ténylegesen a mesterséget, vagy hagyjuk ennyiben a dolgot?

Moira: Ha kiképző összejövetelet tartunk, akkor szerencsés időztetésnek tűnik olyasvalakit keresni, aki esetleg nincs kiképezve.

Sophie: Mikorra tudod átigazítani a bűbájt, Nell?

Nell: Szerintem a lányok titokban már dolgoznak rajta. A hálózatunkban láttam egy kódolt mappát *Fedőnév: Rejtőzködő boszorkány* címmel.

Sophie: Ginia máris fantasztikus bűbájprogramozó, mindannyiunkat kenterbe ver.

Nell: Ügyes kislány! Majd meglátjuk, hol tartunk, de nem lepne meg, ha a ma esti szokásos csevegésünkig már indulásra készen állnánk.

Moira: Ebben az esetben bekapok egy falatot vacsorára, és pár óra múlva beszélek veletek.

*

Elorie érezte, hogy begörcsöl a keze, és a természetes megvilágítás lassanként annyira fogyatkozott, hogy hunyorognia

kellett, másként nem látta rendesen a finom ezüsthuzalokat, amelyeket összefont. A kedvencei közé tartozott ez a fajta üvegkavics, amely tündöklő kékjével Velencére emlékeztette.

A tengerparti leletek között a kékek a legritkébbak, és Elorie kuporgatta őket, csak olyankor markolt a tárolóüvegbe, ha egészen különleges darabot akart készíteni. Most a nagyinak gyártott nyakláncot, annál különlegesebbet el sem tudott képzelni. A nagyfi hozzá hasonlóan rajongott a történelemért és azért a szívós kitartásért, amit a tengeri üveg képviselt.

Elorie szívesen fantáziált az éppen munkába vett, csillogó kincsek hosszú múltjáról. A gyérülő fénybe tartotta az üvegdarabot, még egyszer megsejmelte az alakját. Ez talán hajdan egy üvegcsé részeként egy velencei úrhölgy pipereasztalán pihent, vagy hajón szelte át az Atlanti-óceánt. Talán ledobták a fedélzetről, vagy a hajó korai véget ért. Azután az összetört üveg cserepei az óceán vizében hanyódtak, apró kövekkel és homokszemcsékkel viaskodtak, végül az elhagyatott új-skóciai tengerparton pihentek meg, talán évszázadokig várakoztak, hogy az ő szeme elé kerüljenek.

Igyekezett észben tartani, hogy a közeljövőben hívjon vacsoravendégeket, mert ha az ember párás szemmel kezd merengeni holmi üvegdarabok fölött, az biztos jele annak, hogy az utóbbi időben túlságosan begubózott. Igaz, hogy jó ügy érdekében vált ennyire remetévé: egyre nagyobb kupaccá halmozódtak a San Franciscó-i művészeti vásárra készített vadonatúj munkái.

Ritkán merészkedett Új-Skócia határain kívülre, de most Aaron gyöngéd nyomására beküldte az ékszerterveit Észak-Amerika egyik legrangosabb művészeti seregszemléjére, és

kiválasztották a rendezvényen bemutatkozási lehetőséget kapó új tehetségek egyikeként. Ez a hatalmas megtiszteltetés jókora zökkenőt jelentett addig kellemesen kiszámítható, eseménytelen életében.

Az igazat megvallva, eléggé megijedt tőle.

Mivel a természetes fény most már teljesen elfogyott, földadta a próbálkozást, hogy befejezze a nagyi nyakláncának összeállítását, és hozzáfogott, hogy rendet rakjon a munkasztalán. Mindig elől szokott hagyni egy készülőfélben lévő munkadarabot, hogy másnap az lelkesítse. Még egyszer megsimogatta a zafírkék üveget, ami most lassan kihűlt, miután az ujjai már nem tartották melegen, és nekilátott a jóval földhözragadtabb teendőkhöz: helyükre tette a szerszámaid, és felsöpörte a padlót.

A laptopja csipogva jelzett egy bejövő üzenetet, Aaron ezzel a megoldással vonta magára a figyelmét. Kissé butaságnak tűnt a dolog, elvégre egyszerűen kikurjantathott volna a hátsó ajtón, de az asszony bizonyára elengedte a füle mellett az ilyen jellegű eddigi kísérleteket. Valószínűleg elkészült a vacsora. Az asszony leült a számítógépéhez, hogy tudassa a férjével: nemsokára fölmegegy a házba.

Nell: A bűbáj máris bevon valakit... Elorie-nak hívják.

Sophie: Szia, Elorie, és üdv a Boszorkánycsevejen! Örülünk, hogy csatlakoztál hozzánk.

Elorie: Micsoda kellemes meglepetés! Sziasztok, lányok! A nagyi mindent elmesélt a chatszobátról. Nem maradhatok sokáig – éppen jelezni akartam Aaronnak, hogy indulok föl vacsorázni.

Moira: Szervusz, kislány! Jó, hogy itt vagy, és egy kicsit meglepő is. Úgy látszik, Nell bevonó bűbája csütörtököt mondott. Új boszorkányokat kerestünk a csevegésünkhöz. Talán valamelyik tanoncod használta előzőleg a számítógépedet.

Elorie: Azon nem csodálkoznék. Kevint minden elektronikus holmi izgatja.

Nell: Várjatok egy pillanatot, megnézem a programkódot. Bocs, Elorie, nem tudom, milyen hiba csúszhatott be, mindenesetre jó, hogy „látlak”.

Sophie: Ugye nemsokára esedékes a művészeti vásár?

Elorie: Igen. Nem egészen egy hét múlva utazom. Nell, még mindig érvényes, hogy alhatok nálatok?

Nell: Nálunk mindig van helyed. Bár ha egy kicsit nyugalmasabb szállásra vágysz, Jamie és Nat boldogan befogadnak. Már kezdik jobban belakni az új házukat, de nem árt egy-két vendég, hogy megszabaduljanak a festékszagtól.

Elorie: Mindkét megoldás remek, köszönöm szépen!

Nell: Rühellek ilyen butasággal előhozakodni, de a bevonó bűbáj programkódja egyértelmű varázserőt jelez nálad, Elorie.

Moira: Márpedig lehet, hogy az nem Elorie-tól ered. Ha boszorkány lenne, azt rég észleltük volna.

Elorie: Akkor talán egy tanonc az oka?

Nell: Nem, a bűbáj konkrétan egyénekre vonatkozik, nem számítógépekre. És a jelzés kiképzetlen varázserőt mutat. Kevin már részesült annyi képzésben, hogy az ő nyoma inkább a ténylegesen gyakorló boszorkányokéhoz hasonlítana, akikkel mostanában csevegünk.

Elorie: Nem értem, mit jelent ez.

Nell: Azt jelenti, hogy a programkódom szerint kiképzetlen boszorkány vagy, de ebben nincs semmi logika.

Sophie: Végeztek nálad az utóbbi időben elmepásztázást, Elorie?

Elorie: Éppen elégszer tapogattak le kettőnket, amíg föl nem nőttünk, Sophie. Nem hiheted komolyan, hogy most támadt hirtelen varázserőm.

Sophie: Bocs, nem gondolkodtam. Tudom, hogy annak idején nehéz volt neked, és őszintén sajnálom, hogy valamiért megint belemásztunk a témába.

Elorie: Régen volt, nem kell elnézést kérned. Örülök, hogy kibontakozott a varázserőd, és már réges-régen nem picsogok azért, mert nekem nincs. Most pedig tényleg rohannom kell, húsos derelye a vacsora, és kopog a szemem az éhségtől. Jó éjszakát mindenkinek!

Sophie: Juj!

Moira: Jaj nekem!

Nell: Úgy érzem magam, mintha beletenyereztünk volna valamibe, és nem ismerem a dolog hátterét. Beavatna valaki?

Moira: Elorie egész kicsi korától mindmostanáig arra vágyik, hogy boszorkány lehessen. Ma már nagyon jól palástolja, de nem tudom, hogy valaha is tényleg túltette-e magát rajta. Egészen biztos voltam benne, hogy idővel kibontakozik a varázsereje, ezért nem ügyeltem rá eléggé, hogy másfajta lehetőségek elfogadásában segítsen.

Sophie: A nem boszorkányokat éppolyan szívesen látjuk, mint bármilyen boszorkányt. Te mindig gondoskodtál erről, Moira néni.

Moira: Ez természetes, de Elorie-t mindig is érdekelte a mágia. Rendes körülmények között, ha egy boszorkánycsemete így vonzódik a mesterséghez, előbb-utóbb megjelenik a varázsereje, nála azonban ez elmaradt. És kétszeresen megnehezítette a helyzetet, hogy Sophie-val ennyire közel állnak egymáshoz. Nell, te csodálatosan kezeled ezt a hármast ikreiddel, én korántsem olyan ügyesen.

Nell: Nem mintha semmibe venném az előzményeket, de talán ismét próbát kellene tenni Elorie-val. Úgy tűnik, már jó ideje nem pásztázták. Esküszöm, hogy a programkódom szerint boszorkány. Talán mégsem tévedtek az ösztöneitek.

Sophie: De hát állandóan gyakorló boszorkányok társaságában és működő boszorkánykörök közelében forgozódik. Nehezen hihető, hogy lappangó boszorkánytehetség, és egyikünk sem vette észre.

Nell: Hát igen, a működésbe hozott varázsereő áramainak hatására rendszerint bármely környékbeli kiképzetlen tehetség egészen nyilvánvalóvá válik.

Moira: Szinte röstellem kimondani, de Elorie el sem hinné, a közelmúltban is mennyire letapogatták. Újabban már nem is szólok neki, amikor megteszem, mert csak bánkódna miatta, de mindössze néhány hónapja, hogy legutóbb ellenőriztem.

Sophie: Ma este pedig bizonyosan ismét bánatot okoztunk neki és neked. Sajnálom, Moira néné!

Nell: Marhaság! Kigubancolom a programkódomat, és vigyázok, nehogy megint összekuszáljam. Bocs, mivel a munka javát a kislányok végezték, nyilván elnéztem

valamit. Nem mentegetőzősképpen, de holnap sűrűféssével újra végigmegyünk rajta.

Moira: Ne aggódjatok, Aaron majd gondjaiba veszi Elorie szívét. Nagyon jó ember.

– Elorie becsukta a műterme ajtaját, és nekitámaszkodott, beszívta a friss óceáni levegőt. A csuda vigye el! Nem fogja hagyni, hogy ilyesmi a kedvét szegje. A csitrik szoktak picsogni, ha hiába ácsingóznak varázserő után. Egy felnőtt nő képes megbékélni az életével.

Az övé nagyon is jó, és pillanatnyilag egy nagy tányér húsos derelye vár rá.

2. FEJEZET

Elorie úgy vélte, hogy eddigi huszonhat éve alatt több apró követ vett szemügyre, mint amennyit az emberek zöme három élet alatt tudna. Üvegkavicsot találni a tengerparton kész művészet: tekintetünkkel fürkésszük a felszínt, hogy szemünk megakadjon a szokatlanon, a szürkék és barnák szőnyegében fölcsillanó élénk színfolton.

Ami egyszerűbben menne, ha az óceáni kavicsok ténylegesen barnában és szürkében szerénykednének. A parti kövek azonban – különösen nedves állapotban – a színek döbbenetes változékonyságát mutatják, aranyban és zöldben tündökölnek, esetenként a természet szinte minden létező árnyalatában játszanak. Vegyük hozzá ehhez a tetsetős kagyló- és csigahéjtöredékeket, meg mindenféle azonosíthatatlan tengeri trutymószemcsét, és rögtön nem is olyan könnyű kiszúrni a hullámok koptatta-forgatta, rejtőző üvegdarabkákat, mint gondolnánk.

Elorie kislány kora óta imádott üvegkavicsokra vadászni. Az édesanyja mindig lehozta a tengerpartra, meséket talált ki egy-egy üvegdarabról és annak korábbi tartózkodási helyéről. Elorie jól emlékezett az első alkalomra, amikor

kincsre bukkant, fogselyemmel egy fekete cipőfűzőre kötözte, és anyák napi ajándékként nyújtotta át.

Az anyukáját csak tizenöt esztendő, valamint a cipőfűző elszakadása vehette rá, hogy engedje azt a kis lila üvegdarabot mives ezüsthuzal foglalatral rendes láncra rögzíteni. És Elorie fogadni mert volna, hogy anyu valahol eldugva még mindig őrizgeti a cipőfűző maradványát.

Talán érzelgősség, de most, hogy maga is gyermekvállalást fontolgatott, kicsit könnyebben megértette, miért hordott az édesanyja másfél évtizeden át cipőfűzőt a nyakában.

Ahogy a tengerparton bóklászott, Elorie megdörzsölgette a hasát, és eltűnődött, milyen lenne, ha kisbaba növekedne benne. A gyerekek nem olyan titokzatosak, ha velük körülvéve cseperedünk föl, de amikor benned fejlődik egy kisbaba, az igazi csoda. Aaron az utóbbi időben elejtett megjegyzéseket. Talán majd a művészeti vásár után.

Egy akvamarinkék üvegdarab vonta magára a figyelmét, lehajolt, hogy zsebre süllyessze nedves hűvösségét. Ez a partszakasz eléggé félreesett ahhoz, hogy szép számmal találhasson a hullámok által kivetett kincseket. Megengedhetette magának, hogy ne törődjön a barna és zöld üvegekkel, csak a ritka, különleges példányokra hajtson – kékekre, pirosakra és lilákra, amikhez hasonlók már évszázadok óta nem készülnek.

Következőnek egy tökéletesen gömbölyű, égszínké kék let ötlött a szemébe. Egy több száz évvel ezelőtt élt gyermek üveggolyója, amit homályosra dörzsölt az óceáni utazás. Gyönyörű nyaklánc válhat belőle – ha Elorie képes megválni tőle. A műtermét és az otthonát efféle apró kincsek tarkították, amiket egyszerűen muszáj volt megtartania.

Vászonnadrágja combzsebébe csúsztatta az üveggolyót, és egy napos sziklához lépett. Elérkezett az ideje, hogy megegye a szendvicsét, és egy kicsit hallgassa a hullámok moraját.

A reggeli köd már fölszállt, de a levegő még nedvesnek érződött, a gyöngye szél nem tudta eloszlatni a párát. Ezen a partszakaszon szokatlannak számított az ilyesmi. Beállt az apály, a déli napsütés kicsit megérlelte a hínár és a sós víz aromáját.

Elorie nagyon is tudta, hogy délelőtti kószálása elsősorban nem az üvegkavicskészlete gyarapítását célozza. Régi szívfájdalmainak csitítására szolgált a szertartásos kincsvadászat. Felnőtt nőként azt is megtanulta, hogy a tevés-vevés gyakran sokkal inkább vigaszt nyújthat, mint a sírás.

Még a saját boszorkánytalan mivoltával tökéletesen elégedett Aaron sem igazán értette, milyen érzést okoz a bizonyosság, hogy gyermekkori vágyunk soha nem teljesülhet.

Amióta Elorie az eszét tudta, azt feltételezte, hogy boszorkánnyá fog válni, hiszen a nagyi is boszorkány. Kisgyermekként azt hitte, a családi múlt révén a vérében hordozza a mesterséget, várta, hogy a varázsereje felszínre törjön.

Buzgón vetette bele magát az oktatásba, amin a boszorkányközösség kicsinyei mind részt vettek, órákon át ücsörögve hallgatta, ahogy a nagyi a boszorkánytörténelemről mesélt.

Tizenévesen igyekezett türelmes maradni, miközben körülötte igen sokan jutottak a varázserejük birtokába. Irigységtől gyötrődve leste, amint Sophie tehetsége kibontakozott. A nagyi rendszeresen vizsgálgatta őt, és Elorie tudta, hogy mindmáig pásztázgatja, szeretett unokájában kutat

a varázskéesség nyomai után. De a legcsekélyebb jel sem mutatkozott.

A tengerparti csellengés, üvegkavics-keresgélés gyermekkori kincsvadászatból egyfajta terápiává változott, majd pedig célt és irányt adott felnőtt életének. Elorie tudta magáról, hogy művész, feleség, táncos, oktató, nem pedig boszorkány, és meg is nyugodott ebben.

Többnyire.

Azután jött egy félresikerült bevonó bűbáj, és reményt gyújtott benne, amit Elorie nem nagyon bírt kioltani szívének rejtett zugaiban. Belátta, hogy nem boszorkány, mégsem tudott teljesen megszabadulni a vágytól, hogy azzá váljon.

Összeszorította a szemhéját, hogy legalább egy pillanatra enyhüljön a fájdalom.

Tizenhárom éves kislánként azt hitte, ha nagy lesz, *okvetlenül* boszorkány lesz. Miután nem lett az, a nagygyöngéd nőgatására saját utat talált magának, olyan rendeltetést, olyan helyet a közösségében, ami nem igényelt boszorkányságot. Nem kis teljesítmény ez attól, aki varázstalan.

És még mindig nem egészen elegendő ahhoz, hogy megszabaduljon a sóvárgástól.

A délelőtti szelíd napsütésben a tengerparton üldögélve Elorie még egy kegyetlen igazságot beismerhetett magának. Attól tartott, részben azért szeretne kisbabát, mert reménykedik, hogy a varázserő talán átugorhat egy nemzedéket, és a gyermekében virágzik ki.

Azután bánatosan megrázta a fejét. Ha a nagygyaltán tanított neki valamit, hát azt, hogy minden gyermeknek meg kell találnia a maga útját. Ha ő netán valami rettenetes,

agyonkorlátozó anyává fajulna, a nagyival az élen úgy vág-nák kupán, hogy arról koldulna. Új-Skóciában a gyermek-nevelés még ma is közösségi ügy, és ez nagyon jó így.

Félresöpörte a kósza gondolatot, miszerint a nagyí talán nem éri meg, hogy az ő gyermekei felnőjenek. Az ír boszor-kányok rendszerint igen-igen hosszú életűek.

Aztán ott van Aaron – belőle csodálatos apa válna.

Ő pedig egyszer majd ezeken a partokon sétálgat a saját pöttöm csemetéjével, és együtt keresgélnek színes üvegda-rabkákat. Az maga is beillik majd csodának.

*

Nell fejcsóválva nézett a hármas ikreire.

– Biztos, hogy valami hiba van a programban, lányok. Bevontuk Elorie-t. Ismeritek, nem? Moira unokája.

– Persze, hogy ismerjük, mama – forgatta a szemét Mia. – Eljött a születési zsúrunkra. De rengetegszer ellenőriztük a programkódot. Hibátlan, szóval tuti, hogy Elorie boszorkány.

Jaj, ezek a nagyszájú fruskák! A lányai fantasztikus prog-ramíróknak bizonyultak, de egyetlen programozó sem té-vedhetetlen.

– Ahogy mi mindnyájatokat szemmel tartjuk, úgy Elorie-t is gyerekkora óta rendszeresen teszteli Moira. Ha a prog-ramotok szerintetek helyes, azzal azt állítjátok, hogy Moira téved. Komolyan ezt akarjátok mondani?

Három arc fordult vissza homlokráncolva a megfelelő képernyőhöz, az agyak hangosabban zümmögtek, mint az összes számítógép a helyiségben. A lányok elég nagyok vol-tak hozzá, hogy tudják: Moira szava szentírás a boszorkány-világban, és nem véletlenül – vajmi ritkán téved.

- Továbbra sem látok semmit – pillantott föl végül Ginia.
- Talán le kéne futtatnunk egy tesztet.

Shay, aki hármuk közül gyakran a legsötétebb szemüvegen át nézte a világot, a fejét rázta.

- Már rengeteget teszteltük a programot saját magunkon. Téged bevont, Miát és engem meg nem.

– Tudom – bólintott Ginia –, de egyelőre csak úgy tudhatjuk meg valakiről, hogy boszorkány-e, ha megnézzük, hat-e rá a bevonó bűbáj. Apu ezt hívja közvetett következménynek. Azt mondja, nehéz kiküszöbölni a hibát, ha csak a végeredményt látjuk. Az összes közbülső micsodát is látni kell.

Nell elfojtott egy mosolyt, és megjegyezte ezt a kis adalékot, hogy majd elmesélje Danielnek. A férjének igencsak becsületére vált, hogy Ginia még most is büszkébb volt a programozói szakértelmére, mint nyiladozó, elementáris varázserejére. Ez pedig két varázstalan testvér mellett nem hátrány.

- Szóval hogy csináljuk? – kérdezte az újabb kísérletezésre bármikor kapható Mia.

– Megmutatjuk a mamának a másik meglepinket – vigyorodott el Ginia.

Mi ütött ezekbe a hármas ikrekbe, hogy a kilencedik életévüket betöltve egyszeriben vihorászó titoktartókká vedlettek át? Nell föl vonta a fél szemöldökét, és várt.

Ginia gépelt valamit. Mivel a monitorok mind képernyőmegosztással működtek, Nell látta, hogy a kislány bejelentkezik egy rejtjelezett fájlba, amelynek a címezése „Tilos a bemenet! Csak kódoló lányoknak!” Ez mosolyra készítette, de a fájl több szintű titkosítása láttán csak pislogott. A férje

minden bizonnyal alapfokú adatállomány-feltörő leckékkel is kiegészítette a programfejlesztési oktatást.

Shay a sarokszekrényhez lépett, és egy királylányos matricákkal díszített régi egeret vett elő.

Nell ismét föl vonta a fél szemöldökét.

– Ezt az ősleletet meg honnan szedtétek?

– Aervyn játéktartó ládájából. Különféle módszerekkel kísérleteztünk a letapogatásra, és ez a leghatásosabb.

Nell egyértelműen érezte, hogy még mindig nem tudja követni a lányok gondolatmenetét.

– Miféle letapogatásra?

Shay letette az egeret maga elé, és egy üres USB-aljzatba csatlakoztatta.

– Tessék, próbáld ki! Csak markold meg az egeret, mint-ha használni akarnád, de ne csinálj semmit!

Nell engedelmeskedett az utasításnak, és figyelte a számítógép képernyőjét. Másodpercek alatt adattáblázatok és grafikonok ugrottak föl, valamint egy rózsaszínben villódzó „Hurrá, boszi vagy!” ábra.

Szent Kleofás! Nell előkapta a mobiltelefonját, és SMS-ezett az öccsének.

Jamie néhány másodperc múlva testet öltött a szobában. A teleportálás igen hasznos képesség gyors megjelenés céljára.

– Helló, kedvenc unokahugicáim, mizújs?

Genia megölelte.

– Boszorkánypásztázót szerkesztettünk!

Jamie komoly gyakorlatot szerzett megtelepítések feldolgozásában.

– Frankó. Az milyen?

Ginia odavezette Nell székéhez, és kezébe nyomta az egeret.

– Tessék, fogd meg ezt!

Jamie talán nem is teljesen színlelt undorral pillantott a királylányos matricákra.

– Szívesen hozok nektek egy új egeret, lányok. Ez a vacak ezeréves.

– Ne hülyéskedj, Jamie bácsi! – nevetett Mia. – Igaziból senki sem használ már egeret. Ez a letapogató eszközünk. Csak ülj ide, és fogd meg!

A férfi is szót fogadott, és egykettőre ismét megjelent a képernyőn a „Hurrá, boszi vagy!” ábra, hozzá buliszerpentinek és ragyogó csillagok.

Betójok! – közölte gondolatátvitel útján Nell-lel. *Te segítettél nekik?*

A nővére némán rázta a fejét.

– Kicsit sok a csillámlás. Hogyhogy rózsaszín üzenetet kapok, nem látja a program, hogy fiúboszorkány vagyok?

A hármas ikrek megrökönyödve néztek egymásra.

– Esetleg ezt is beépíthetjük. Miért, a lányvarázserő más-milyen, mint a fiúvarázserő?

Haha! – közölte Nell. *Ebbe szépen belesétáltál, öcskös!*

– Mama, légyszí, hagyd a gondolatátvitelt! – kérte Ginia.
– Nem illik!

Jamie meglepetten fordult a kislányhoz.

– Mi az, picur, már te is veszed az adást?

Az ikrek egyszerre forgatták a szemüket.

– Nem – felelte Mia. – Csak amikor gondolatban beszélgettek, összeráncolódik a szemöldökötök. Jennie néni azt mondja, azért, mert nem gyakoroltok eleget.

Jamie későn kapott észbe, hogy témát váltson.

– Akkor meséljete erről a sok kis táblázatról meg grafikongörbéről – fordult vissza a képernyőhöz. – Nyilvánvalóan varázserő-mintázatokot tapogattok le, de mi ez a többi adat?

Nell hátradőlt a székén, és büszke mosollyal figyelte, amint a három buksi Jamie feje mellé sorakozott, és a lányok mutogatni kezdték, mi mindent építettek bele az új játéukba.

A férfi néhány másodperc elteltével hátradőlt a székén, és Nellre pillantott.

– Ez itt egy távletapogató eszköz, amely képes észlelni a varázserő nyomait, és valószínűségi értékkel jelzi, boszorkány-e a vizsgált személy.

Ginia bólintott.

– Csak elementáris és gondolatboszorkányoknál működik. Jennie néni azt mondta, másfajta varázsserejűeket pásztázni vele nem szerencsés ötlet.

– Jennie néni segített nektek a kódolásban? – pislogott Nell.

– Ne butáskodj, mama! – kuncogott Mia. – Azért segített a letapogató bűbájnál, mert Ginia még nem tudta, hogy kell csinálni. Azután Ginia rábűbájkódolta a többire, amit addig összehoztunk.

Na jó, ez így már logikusabban hangzott. Jennie néni atomkirály dolgokat tudott művelni, de a bűbájprogramozáshoz nem is konyított.

– Na és mihez kezdünk ezzel a hiper-szuper új játékszerrel? – kérdezte Jamie.

– Elorie pásztázására alkalmazzuk – mondta Ginia. – Csak kell egy kis segítség, hogy érintőpaddal is működjön, ha nem használ egeret.

Jamie nevetett.

– Azt hiszem, a keleti boszorkánygócban még használható az egér, ha nem is ilyen ősrégi típus.

Ginia egy pillanatig hallgatott, hirtelen szégyenlős képet vágott.

– És arra gondoltunk, hogy talán te is használhatnád a Varázsvilágban.

Nem kell anyának lenni ahhoz, hogy az ember leolvasson a három szempárban csillogó reményt. Nell érezte, hogy a saját szemét pára futja el. Ők ketten Jamie-vel már legalább tizenöt éve a legtekintélyesebb videójáték-programozó párosnak számítottak. A jelek szerint most háromfős segédszemélyzetre tettek szert.

Jamie a nővére nézett, és elvigyorodott.

– Jaj, azt hiszem, talán tényleg hasznát vesszük. – A képernyőjén látható grafikára mutatott. – A megjelenésén azonban talán egy kicsit igazítanunk kell.

– Miért? – nézett értetlenül a monitorra Shay. – Mi a baj vele?

Nell bölcs anyukához illően kisurrant ebédet készíteni. Jamie-re hagyta a magyarázatot, hogy a Varázsvilág miért nem csupa rózsaszín és csillogás.

*

Nell: Moira, sikerült beszélned Elorie-val?

Moira: Ma még nem. Reggel elosont a tengerpartra, újabb üvegkavicsokat keresni.

Nell: Hmm.

Sophie: Mi az?

Nell: Egész délelőtt a bevonó bűbájt gyúrtuk a lányaimmal. Világos, hogy varázserő nyomait észleli Elorie-nál, és nem találok hibát a lányok programkódjában.

Moira: Pedig lennie kell, Nell. Eszem ágában sincs belekotyogni a bűbájprogramozásba, de mindenképpen feltűnt volna nekem egy boszorkány, aki gyakorlatilag egy fedél alatt él velem.

Nell: Ez az. Teljesen érthetetlen a dolog. A lányok fabrikáltak még egy ügyes programrészt, ami esetleg segíthet. Reménykedtem, hogy kettőtökön lefuttathatom a tesztet.

Sophie: Én vállalom a kísérleti nyúl szerepét. Miféle teszt-ről van szó?

Nell: Virtuális letapogatásról. A lányok egy szabályszerű letapogató bűbájból indultak ki, ez esetben Jennie néniéből, és párosították valami tipp-topp programkóddal. Csak hadd aktiváljam a bűbájkódot, azután nincs más dolgod, mint megmarkolni az egeredet.

Sophie: Használjak varázserőt?

Nell: Nem, az most nem szükséges, bár majd mindjárt meg foglak kérni rá, hogy láthassam, miként változnak a mérési adatok.

Sophie: Fél kézzel nem könnyű gépelni. Éreznem kéne valamit?

Nell: Elkészültem. Az adatok jelentős földes varázserőt, némi vizeset, valamint egy azonosítatlan erőforrást mutatnak nálad. A lányok egyelőre csak elementáris és gondolatvarázslási képességekhez alakították ki ezt a tesztet, úgyhogy az az erőforrás valószínűleg a gyógyító tehetséged.

Sophie: Nahát! Milyen hasznos lett volna ez tavasszal Laurennél!

Nell: Gyanítom, hogy Jamie nagyon is boldogan ment Chicagóba, de igaz, frankó kis játékszer ez.

Moira: Tehát az interneten át tényleg le tudod olvasni Sophie varázserejét?

Nell: Többé-kevésbé. Ez nem is nagyon különbözik a bevonó bűbáj működésétől, csak épp több információt nyújt nekünk.

Moira: Nem szeretnék kíváncsiskodónak tűnni, de biztos vagy benne, hogy nem csak azt olvasod le, amit egyébként is tudsz Sophie-ról? Amikor pásztázunk valakit, mindig fennáll ez a veszély.

Nell: Nincs a közelben még egy boszorkány? Letesztelhetjük anélkül, hogy elárulnád, ki az.

Moira: Éppenséggel három boszorkánypalánta sütizik a konyhámban. Behozom az egyiküket.

Sophie: Ezt feltétlenül építsétek be a Varázsvilágba!

Nell: Jamie már dolgozik rajta, három igen készséges aszisztens segítségével.

Moira: Rendben, itt egy önként jelentkező. Ugye, csak ezt az incifinci kisegeret kell megfognia?

Nell: Igen, annyi az egész. Egy perc türelmet... Rendben. A program tüzes, vizes és levegős varázserőt, valamint egy kevés gondolatvarázslási képességet észlel.

Moira visszavette az egeret Kevintől, és átkapcsolt videochatre. Vén boszorkány létére egész magabiztosan bánt ezzel a sok modern ketyerével, de bizonyos dolgok

sokkal egyszerűbbek szemtől szemben. Nell és Sophie arca jelent meg a képernyőn.

Gondoskodott róla, hogy Kevin tényleg hozzon neki teasüteményt, ahogy kérte, majd visszafordult Nellhez.

– Biztos vagy az utóbbiban? A többi való igaz, de gondolatvarázslásra egy ideje nem teszteltük Kevint.

– A következő egy-két napban érdemes lenne megvizsgálni – mosolygott Nell. – Nagyon kíváncsi vagyok, hogy jó-e a mi kis letapogató programunk.

Moirát még nem egészen győzték meg a látottak, de a könyökénél két másik boszorkánypalánta lármázott, hogy őt is tapogassák le. Lizzie pásztázása erős vizes elementáris képességet mutatott, és nyomokban valami mást. Ez nem okozott meglepetést, hiszen a kicsinyek olyan sebességgel nyitogatnak újabb tehetségeket, ahogy kinövik a ruhájukat.

Amikor Sean vette kézbe az egeret, Nell nagyon elcsodálkozott.

– Sean, édesem, te bűbájevető vagy?

Sean sütimorzsákat söprögetett le az arcáról.

– A nagy azt mondja, de eddig csak kis körökkel dolgoztam.

Moira elég sokat élt már, hogy tudja: nem minden való a kicsik fülének.

– Vigyétek ki a sütit a kertbe, gyerekek – emelte föl a süteményes tányért –, és szedjétek nekem szép, friss virágot, hadd díszítse az asztalomat!

Miután a csivitelő hangok elenyésztek, visszafordult Nellhez.

– Mit látsz a mi Seanunknál?

Nell a homlokát ráncolta.

– A programkódnak ebben a részében nem vagyok biztos, mert még nem teszteltük eléggé, de Sean görbéjén az ismeretlen képességek kategóriájában jókora csúcs mutatkozik, ami lehet gyógyítás, bűbájvetés vagy valami ritkébb.

– Nem hiszem, hogy gyógyító – mondta Sophie. – Talaly nyáron együtt töltöttem vele némi időt, és egyáltalán nem mutatta nyomát gyógyító képességnek.

– Egyetérték – bólintott Moira –, és asztrális mozgás vagy előlátás jelét sem láttuk nála. Tízéves fiúhoz képest nagyon ügyes a sokrétűen összetett bűbájokkal, ezért feltételezzük, hogy erőteljes bűbájvető válik belőle.

– Majdnem akkora a csúcsa, mint Jamie-é – jegyezte meg Nell.

Te jó ég! – gondolta Moira. Jamie ereje teljében lévő, tehetséges bűbájvető.

– Ez egy kicsit több, mint amire számítottunk. Pillanatnyilag nincs kéznél egy teljes körhöz elegendő boszorkánylétszám, de a legközelebbi adandó alkalommal talán letesztelhetjük a fiút egy nagyobb körben.

– Esetleg ha idén nyáron mind összejövünk a boszorkánytanonc-képzésre – vetette közbe Sophie. – Azt hiszem, velem és Nellel már kitelik a létszám.

– Jamie és Nat itt fognak megszállni – mondta Nell –, de Lauren is szeretne jönni. Jó oktatóvá fejlődik, és gondolatátvivő képessége révén igazán szépen végigkalauzolhatja Seant a teljes körre csatlakozás folyamatán.

Moira szíve átmelegedett a gondolatra, hogy újra láthatja Laurent. Igencsak megkedvelte első „bevon” boszorkányukat. És jólesett a tudat, hogy számottevő tehetségű

bűbájvetőjük vár kiképzésre, még ha a felfedezésük módja kissé rendhagyó is.

A dédnagyi kristálygömbjére pillantott, amely szokott helyén, a szoba sarkában pihent. Talán ha az a vacak valaha is működött volna, akkor nem kellene ráfanyalodniuk erre a sok újsütetű boszorkányszerzőkre. A régiek egy cseppet megbízhatatlanok.

Na mindegy. A boszorkányok azzal boldogulnak, amivel tudnak.

– Szép kis kavarodást okozott a letapogató bűbájotok, Nell. Majd beszélek Elorie-val arról, amit fölfedeztetek, elvégre ő hangolja össze a kicsik kiképzését.

– Jó. És ha kiderül, hogy az adatok nem tévesek – ráncolta a homlokát Nell –, akkor egy még nagyobb rejtélyt kell megoldanunk.

– Micsodát, kedvesem?

– A bevonó bűbáj tanúsága szerint Elorie varázserővel rendelkezik, Moira néni – jelentette ki szelíden Sophie. – Ha Nell új eszközének adatai helytállóak, akkor újabb elmepásztázást kell végezni Elorie-nál.

Moira lassan megrázta a fejét. Saját varázserejével időről időre megvizsgálta Elorie-t, de nem talált boszorkánytehetséget. Lehetetlennek tűnt, hogy egy szimpla kütyü lássa azt, amit ő nem.

– Már a kérdés felvetése is fájdalmat fog okozni neki.

– Tudom – felelte Sophie –, úgyhogy azzal egyelőre várjunk, haladjunk lépésről lépésre. Előbb teszteljük Kevint, derítsük ki, képes-e gondolatmágiára. Ha igen, akkor átgondolhatjuk a következő lépést.

– Helyes, ezt megtehetem. Magam lépek érintkezésbe Marcus bácsival. – Moira elfordult, futó lábak dobogását hallotta az előszobájából. – Majd értesítelek benneteket a tapasztalataimról.

– Áldott napot, Moira néni!